

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 23 Φεβρουαρίου 2025 – Της Απόκρεω

Τις δύο προηγούμενες Κυριακές, αγαπητοί μου αδελφοί, είδαμε έναν Θεό αγαθό και φιλόανθρωπο, όπου σώζει τον αμαρτωλό Τελώνη και δέχεται πίσω τον μετανιωμένο Άσωτο υιό. Γι' αυτό η Εκκλησία, μάς τονίζει με το σημερινό ευαγγέλιο, ότι δεν πρόκειται αποκλειστικά και μόνο για έναν Θεό αγάπης, αλλά μάς παρουσιάζει και την άλλη όψη Του, ενός Θεού δικαίου και κριτή, όπου στη Δευτέρα Παρουσία Του θα ξεχωρίσει τους ανθρώπους ανάλογα με τα έργα τους.

Ο κίνδυνος που ελλοχεύει σε αυτή την όψη του Θεού, είναι η παρερμηνεία σε έναν Θεό που τρομοκρατεί, φοβίζει και ξεχωρίζει τιμωρητικά. Και εκεί έγκειται η δυσκολία της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, που έχει γίνει θρυλική μέσα στους αιώνες. Η ιδέα αυτή της μέλλουσας κρίσης και ενός Θεού τιμωρού, διαμόρφωσε αναρίθμητες γενιές και, χωρίς υπερβολή, καθόρισε την ποιότητα της Χριστιανοσύνης τους. Η πίστη μας έγινε, για τον πολύ κόσμο, συνώνυμη του φόβου και της τιμωρίας.

Η σημερινή περικοπή, όμως, είναι δύσκολη και για έναν άλλον λόγο. Επειδή ξεγελά και φαίνεται εύκολη. Ο καθένας νομίζει ότι την κατάλαβε, χωρίς να χρειάζεται καμία σπουδή και καμία ερμηνεία. Και αυτό που θεωρεί ότι κατάλαβε, είναι ότι ο Χριστός θα έλθει και θα ανταμείψει τους «καλούς» τιμωρώντας τους «κακούς». Τόσο απλά, τόσο ισοπεδωτικά. Σε αυτό βέβαια συμβάλλουν και πολλοί άνθρωποι του χώρου, οι οποίοι πιστεύουν πως αν δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα εσχατολογικής απειλής και πνευματικής τρομοκρατίας, θα παρακινήσουν τους ανθρώπους τελικά να πιστέψουν.

Άραγε, τι πραγματικά θέλει να μας πει ο Χριστός με τη σημερινή περιγραφή της μέλλουσας κρίσης; Ότι ο Θεός, τελικά, θα μας κρίνει και θα αποδώσει δικαιοσύνη, με βάση την αγάπη που έχουμε μέσα μας. Μια αγάπη, που δεν εξετάζει τη σχέση ανθρώπου-Θεού, αν πρώτα δεν υπάρχει σχέση ανθρώπου προς άνθρωπο. Ένας σύγχρονος ιεράρχης λέει: *«Στην έσχατη κρίση δεν θα ερωτηθώ πόσες θρησκευτικές διαλέξεις παρακολούθησα, πόσες μετάνοιες έκανα στην προσευχή μου, πόσο αυστηρά νήστεψα, μα θα ερωτηθώ: έδωσα τροφή στους πεινασμένους, ρούχα στους γυμνούς, φρόντισα τους αρρώστους, επισκέφθηκα τους φυλακισμένους; Αυτά είναι όλα που θα ερωτηθώ. Ο δρόμος για τον Θεό βρίσκεται μέσα από την αγάπη για τους άλλους ανθρώπους και δεν υπάρχει άλλος δρόμος»*. Και ο Χριστός, δίνει έμφαση σε αυτή την αγάπη. Γιατί, παράδεισος είναι να αγαπάς, έστω και αν δεν αγαπιέσαι, ενώ κόλαση είναι να μην αγαπάς, όσο και αν αγαπιέσαι. Είναι με την αγάπη που παίρνουν νόημα και η ταπείνωση και η μετάνοια, οι οποίες εξυμνήθηκαν τόσο τις δύο προηγούμενες Κυριακές, όπως και η εγκράτεια, η οποία έρχεται κατά την Μεγάλη Σαρακοστή που πλησιάζει. Είναι σοφή η Εκκλησία μας που τοποθετεί αυτή την Κυριακή λίγο πριν ξεκινήσει ο ασκητικός αγώνας μας.

Επίσης, στη σημερινή περικοπή γίνεται ολοφάνερη η ταπείνωση. Μας αποκαλύπτεται στην πραγματικότητα, όχι ένας φοβιστικός, αλλά ένας ταπεινός Θεός, αφού φτάνει να εξομοιώνει τον εαυτό Του με τους ελάχιστους αδελφούς Του και αδελφούς μας. Μας διδάσκει το ήθος εκείνο το οποίο διακηρύσσει: *«Δεν με νοιάζει ο ένδοξος εαυτός μου, για εκείνους τους αδύναμους πονάω που τους τσάκισαν η πείνα, η αρρώστια, η μοναξιά, η φυλακή»*. Ταυτίζεται ο ίδιος με τους αναγκασμένους.

Ας βρει, λοιπόν, η σημερινή ευαγγελική περικοπή, μια διορθωμένη θέση στο μυαλό μας και ας προσπαθήσουμε να κάνουμε κομμάτι της ζωής μας την αγάπη προς τον πλησίον και την αληθινή ταπείνωση, ώστε να γίνουμε οι *«εύλογημένοι του Πατρός»* και να κερδίσουμε και εμείς μια «θέση» στην Ουράνια Βασιλεία Του. Αμήν.